

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Terminály

Daniel Janů

TERMINÁLY

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

TERMINÁLY

Detektiv Kjelsson

Copyright © Daniel Janů, 2021

Cover © Vladimír Janů, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-111-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-112-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-113-3 (PDF)

Obsah

1. Vejle, Karsevej 11, 6. dubna 2016
2. Grejsdal, klinika Lykkelig Rejse, 7. dubna, 09:46
3. Vejle, Borgvold, 9. dubna, 17:34
4. Všeobecná nemocnice, Kappeltoft 25, 11. dubna
5. Všeobecná nemocnice, 13. dubna
6. Vejle, Søndergade, 20. dubna
7. Všeobecná nemocnice, 22. dubna
8. Všeobecná nemocnice, 25. dubna
9. Všeobecná nemocnice, 26. dubna
10. Grejsdal, klinika Lykkelig Rejse, 27. dubna
11. Vejle, Policejní budova, 28. dubna
12. Všeobecná nemocnice, 29. dubna
13. Karsevej 11, 1. května
14. Klinika Lykkelig Rejse, 4. května
15. Karsevej 11, 5. května
16. Klinika Lykkelig Rejse, 6. května
17. Karsevej 11, 7. května
18. Všeobecná nemocnice, 9. května
19. Univerzitní nemocnice, Odense, 11. května
20. Bovrup, 12. května
21. Grejsdal, Klinika Lykkelig Rejse, 15. května
22. Odense, Univerzitní nemocnice, 16. května
23. Vejle, Policejní oddělení, 1. června
24. Odense, Univerzitní nemocnice, 2. června, 9:02
25. Vejle, Policejní oddělení, 11:21
26. Norsko, Kristiansand, Budova Effaer Group, 20:02
27. Dánsko, Vejle, Policejní oddělení, 3. června
28. Odense, Univerzitní nemocnice, 11:13

29. Vejle, Policejní oddělení, 4. června
30. Klovborg, Opuštěné nemocniční zařízení, 10:20
31. Vejle, Všeobecná nemocnice, 6. června, 08:20
32. Grejsdal, Klinika Lykkelig Rejse, 7. června, 13:20
33. Norsko, Effaer Group, 8. června, 09:35

1. Vejle, Karsevej 11, 6. dubna 2016

Kristian Hansen sedí v pohodlném křesle ve své pracovně a popíjí kávu, když zazvoní telefon.

„Ano, prosím?!“

„Doktore Hansene, mám tu jeden velmi zajímavý případ,“ spustil do telefonu Patt Mortensen, doktor psychiatrické kliniky Lykkelig Rejse (Šťastná cesta), která se nachází poblíž Grejsdal severně od Vejle.

„To musí být opravdu důležité, když mi voláte domů.“

„Mám zde pacienta, který má paranoidní poruchu osobnosti společně s disociální poruchou i anankastickou poruchou osobnosti, a to všechno v jednom.“

„To zní velmi zajímavě.“

„Mohl byste se přijet podívat?“

„Dobře, zítra se stavím.“

Doktor Hansen vrací sluchátko na své místo a jde za svou ženou Thalou do obýváku.

„Volal Patt Mortensen z psychiatrické kliniky Lykkelig Rejse,“ pochlubí se. „Má tam nějaký zajímavý případ.“

„Aha,“ podotkne žena bez většího zájmu a vrací pohled do časopisu, který má v ruce.

„Je to jiné,“ poznamená v naději, že jí to přece jenom bude zajímat.

„V pořádku.“

„Vadí?“

„Ne. Mělo by?“

„Tvůj tón.“

„Lásko, neřeš můj tón. Jen mě to udivilo. Čekala jsem, že už se od dalších takových případů distancuješ.“

„To, že se budeme stěhovat, neznamena, že zajímavé případy nechám bez povšimnutí.“

„Jsem si toho vědoma. Žiju s psychologem,“ pousměje se a odloží časopis na stůl.

Vzápětí nastavuje své ruce a očekává, že se k ní její manžel posadí. Kristian si přisedne. Obejmou se.

„Miluji tě, víš to?!“ pronese Thala.

„To já tebe, také. Nicméně se zítra dopoledne zastavím na klinice Lykkelig Rejse, ale na oběd půjdeme spolu.“

„Dobře,“ kývne.

„Vyzvednu tě,“ navrhuje.

„Dobře, platí.“

Thala se usměje a znovu svého muže obejmě.

Ω

Druhý den ráno vyrazil doktor Hansen svým novým vozem značky Lexus IS na kliniku Lykkelig Rejse. Cestou na kliniku si

uvědomil, že v posledních letech se rozdělení poruch osobností hodně rozrostlo. Hlavní úspěch viděl ve zkušenostech, které získali při pravidelných konzultacích s nemocnými.

Pacient, o kterém mluvil doktor Mortensen, byl v době hospitalizace diagnostikován jako schizofrenik. Nicméně, jeho osobnost prý začala být tak narušená, že se potucha začala prolínat s několika dalšími poruchami osobnosti. S tímto se setkali poprvé. Zaznamenali případy rozdvojených osobností a dokonce i jeden případ s trojí osobností. Tento případ byl však první svého druhu.

Doktor Hansen se s doktorem Mortensenem poznal vloni na jaře v nemocnici Sygehus, ve Vejle. Po krátkém představení se mu svěřil, že se vrátil s neuvěřitelnými zkušenostmi a poznatky, které nasbíral v Bostonské nemocnici. Rád by některé s těchto zkušeností uplatnil zde. Proto se rozhodl ucházet se o místo psychoterapeuta na klinice Lykkelig Rejse.

Později doktor Mortensen nabídl doktoru Hansenovi spolupráci na klinice Lykkelig Rejse. Doktor jeho nabídku odmítl, protože se rozhodl odstěhovat do Haderslevu k rodičům své manželky Thaly. Vzhledem k tomu, že se sestra Thaly odstěhovala do Francie, chtěla jim být na blízku. Takový byl plán. Nakonec doktor Hansen souhlasil s občasnou konzultací.

2. Grejsdal, klinika Lykkelig Rejse, 7. dubna, 09:46

Jejich první konzultace proběhla právě dnes. Na klinice Lykkelig Rejse.

„Jsem rád, že jste přijel, doktore Hansene,“ přivítá ho doktor Mortensen.

„Přece jsem s tou občasnou konzultací souhlasil.“

„Ovšem,“ přikývne Mortensen a druhou rukou ukazuje směr.

Prošli vstupem mezi dvěma průhlednými pohyblivými dveřmi. Pokračovali směrem doleva. Klinika Lykkelig Rejse je velmi moderní budova a má tři křídla. Na levé straně je křídlo A1. Na straně pravé, křídlo B1 a B2. Na křídle B2 byly nedávno dokončeny stavební práce. Pacientů v poslední době přibývalo, tak se rada kliniky rozhodla budovu rozšířit. Rozšířili prostory, přijali další personál a Lykkelig Rejse se tak stala jednou z nejmodernějších klinik v této části Dánska.

Doktor Mortensen pozval doktora Hansena do své pracovny.

„Čaj, káva?“ nabízí.

„Káva, děkuji.“

„Vážně se chcete odstěhovat?“ ptá se najednou Mortensen a zamíří k umyvadlu, vedle kterého má stolek s rychlovarnou konvicí.

„Ano.“

„Není to škoda? Vejle je moc pěkné město.“

„V Dánsku je spousta krásných měst,“ pronese doktor Hansen s úsměvem na tváři.

„Ano, to máte pravdu.“

„A co ten váš pacient?“ ptá se Hansen a posadí se do nejbližšího křesla.

„Velmi zajímavá osobnost,“ odpoví Mortensen.

„Jak se jmenuje?“

„Pater Blance.“

„Jestli to dobře chápu, tak je to adept pro vaši teorii o duševních terminálech. Nemělo by mě překvapit, že bude mít více osobností. Jediné, co mě na tom zarazilo je to, že jeho osobnost dokázala spojit tři rozdílné poruchy. Disociální poruchu osobnosti, paranoidní poruchu osobnosti a anankastickou poruchu osobnosti....“

„...a přecházet z jedné osobnosti do druhé,“ doplní Mortensen.

„Zvláštní případ.“

„Říkal jsem si, že by vás to mohlo zajímat,“ pozvedne obočí.

„A také zajímá.“

„Po kávě bych vás seznámil, jestli budete chtít,“ nabídne a mezitím připravuje dva porcelánové hrnky.

„Rozhodně.“

„Víte,“ spustí Mortensen. „...disociální porucha osobnosti je v celku jasná. Paranoidní porucha osobnosti je mnohem komplikovanější.“

„Měl jsem pacienta...,“ poznamená doktor Hansen. „...který se neustále zabýval věrností a loajalitou svých blízkých. Jednoho dne obvinil svého nejlepšího kamaráda ze špehování. Přetrvávající zášť a

nevraživost k němu přerostla ve strach a podezření, že o něm sbírá informace a předává je FBI.“

„FBI? Tady v Dánsku?“ diví se doktor Mortensen. „A pamatujete si, jaké informace?“

„Ovšem,“ Hanse kývne. „Že je homosexuál a komunista.“

„Ale to snad ne?! Tohle se dělo v padesátých a šedesátých letech v Americe.“

„Třeba se obával pronásledování.“

Poznámku doktora Hansena přerušilo cvaknutí konvice.

„Voda je hotová,“ ozve se doktor Mortensen.

Nalil vodu do připravených hrnků a odnesl je ke stolu.

„Jak to pokračovalo?“ ptá se Mortensen zvědavě.

Přisedne si.

„Když jsem se mu snažil vysvětlit, že šedesátá léta jsou už dávno pryč a hlavně, že nejsme v USA, kde tato fobie v té době ukončila životy tisíců nevinných lidí, řekl mi, že se mu to zdálo. Usmíval se a dělal jako by nic.“

„Znamená to, že si to vymyslel?“

„Ne,“ kývne Hansen hlavou do strany. „To byl jen začátek jeho nemoci. Často, mi vyprávěl o svých představách. Navštěvoval různé světy, skutečné i neskutečné. Nikdy jsem však nezjistil, jaké opodstatnění měly ty jeho představy.“

„Možná si to jen vymýšlel?“

„Myslím, že ne.“

„...mozek je podivuhodný stroj.“

„Stroj?“ udiví se Hansen. „Dobře, chcete-li to tak nazvat.“

Pousměje se vzápětí.

„Je to stroj na moře myšlenek i smyšlenek, které vytváří...“

„... a to z nějakého důvodu,“ doplní ho Hansen.

Doktor Mortensen souhlasně přikývne.

„Jen přijít na to, proč se tomu tak děje, že?“

„Vskutku.“

„Ale kdybych nebyl nakloněn myšlence, že je to možné, asi bychom tady nebyli a nevedli spolu tento rozhovor.“

„To máte pravdu.“

„Tady máte cukr,“ Mortensen postrčí rukou cukřenku, blíž ke kolegovi.

„Děkuji, já nesladím.“

„Tak to já bych kávu bez cukru asi nevypil,“ podotkne a přitáhne si cukřenku zpátky k sobě.

„A co ten váš pacient Pater Blance, doktore Mortensene?“

Doktor Mortensen se napil kávy a začal úplně od začátku.

„Když jsem se poprvé setkal s Paterem Blancem byl v doprovodu svého bratra Ekjora Blanceho. On mi vyprávěl o jeho stavech nedůvěry a podezřívání. O jeho záchvatech hněvu a vzteku proti němu, jeho ženě i její sestře. Došla mu trpělivost a navštívili doktora. Ten je poslal ke mně. V první moment jsem si myslel, že je to běžný případ paranoidní poruchy osobnosti. Učebnicový případ. Pro jistotu a na žádost jeho bratra jsem ho hospitalizoval u nás na klinice. Po týdnu se ukázalo, že to není jen tak obyčejný „učebnicový“ případ jak se zdálo. K paranoidní poruše se přidala disociální porucha osobnosti, a co mě asi nejvíce překvapilo, byla rozvíjející se anankastická porucha...“

„...neočekával jste další možnosti?“

„Myslíte, další poruchu osobnosti? Po třech měsících, kdy nenastala žádná změna v jeho chování, ne.“

„Anankastická porucha osobnosti je typická tvrdohlavostí v dodržování vybudovaných pravidel, hájením svých vlastních přesvědčení, ale pořádkumilovnost a systematicčnost ve spojení s paranoidní poruchou, je dost neobvyklá...“

„Pater Blance není běžný případ.“

„Je třeba zjistit příčinu.“

„Otec umřel, když mu bylo pět. Matka ho vychovávala se svojí matkou, takže Pater mohl mít dobré dětství.“

„Mluvil jste s bratrem?“

„Ano, mluvil. Matka zemřela před čtyřmi roky.“

„Opakujte to, prosím?!“ vybídne ho Hansen.

„Matka zemřela před čtyřmi roky.“

„Slyšíte, co jste řekl?“

„Ano.“

„Myslím, že to mohlo odstartovat jeho abnormalitu.“

„Není to vyloučené.“

„Další abnormalita v osobnosti,“ podotkne doktor Hansen a natáhne se po svém šálku kávy.

Dopijí svou kávu a pak šeptne: „Abnormální vzorec není konstantní.“

Doktor Mortensen se jen pousmál.

„Vím, co ten váš úsměv znamenal,“ reaguje Hansen.

„Opravdu?!“

„Terminály – mimosmyslové chodby.“

Doktor Mortensen jen pozvedne své pravé obočí a odkládá svůj šálek kávy, který je také dopitý.

„Mohli bychom se jít podívat na Patera?!“ navrhuje vzápětí.

„Dobře,“ Hansen souhlasně přikývne a zvedá se z křesla.

„Tady máte plášť,“ podává doktor Mortensen svému kolegovi jeden ze svých bílých plášťů.

Ω

Těsně před vstupem do pokoje číslo 2A, kde je hospitalizován Pater Blance, se muži v bílém zastavili. Doktor Mortensen se ohlédne na doktora Hansena. „Můžeme?!“

Hansen kývne. Ruka doktora Mortensena sáhne na kliku. Dveře se otevírají a muži vstupují dovnitř. Vtom Pater Blance vyskočí z postele a namíří si to k nim. „Doktore, doktore!“

Podívá se na doktora Mortensena. Pak na muže v bílém, kterého nezná.

„Mám návštěvu?!“ diví se.

Znovu si doktora Hansena prohlíží.

„Tady doktor Hansen se na tebe přišel podívat,“ vysvětluje Mortensen.

„Nevím, jestli se to Jonasovi bude líbit,“ vyhrkne Pater Blance.

„Zeptáš se ho?“ ptá se Mortensen.

Očekávalo se, že se trochu zatřese, jako když vámi projede zimnice, ale nic. Vůbec nic. Překvapivě. Pater se otočil doprava a pak zpět. Už byl někým jiným. Jonasem.

„Setkání,“ usměje se Jonas.

Už nebyl tak nekoordinovaný a bázlivý.

„Oh, jak milé!“ vyhrkne a jeho sebejistý tón prolétne místností.

„Rád bych slyšel tvůj příběh s cestovatelem,“ pobízí ho Mortensen.

„Jste na světě rád, doktore?“ vrhne Jonas na doktora Hansena svůj pohled.

S určitostí mohu říct, že to je úplně jiný člověk, pomyslí si Hansen.

Jonas udělal krok zpět a rozpřáhl se rukou. Doleva, doprava a znovu a znovu. Jeho koordinované pohyby zastavil, až doktor Mortensen.

„Jonasi, prosím.“

„Cha cha cha,“ zasmál se. „Jak milé. Návštěva po dvou dnech.“

Doktor Hansen tomu nerozuměl, přesto se zdržel jakéhokoliv komentáře a vyčkával, co na to doktor Mortensen. Ten však mlčel a jen pozoroval Jonasovo chování. Znal ho a věděl, co může očekávat.

„Cestovatel tu není,“ vyprskne Jonas a udělá dva kroky stranou.

Zastavil se, a podíval se směrem k doktoru Hansenovi. Pak ukázal rukou. Ten pochopil, že ukazuje na místo za ním. Podle jeho pohledu. Měl nutkání se otočit za sebe, což by udělal asi každý člověk. Je to přirozený instinkt. Jakmile někdo ukáže určitým směrem, podíváme se tam. Většina.

„Cestovatel říká...“ sykne.

V ten moment sebou dvakrát škubl. Jako když jím projede zimnice. Pater/Jonas se otočil doleva a pronesl směrem do zdi větu, které nikdo napoprvé nerozuměl. On jí však opakoval ještě dvakrát, takže vše odhaleno. Cestovatel byl zde.

„Chceš se znovu podívat ven?“ pronese hrubým hlasem. Úplně jiným hlasem, než jakým zněli Pater a Jonas.

Doktor Hansen okamžitě pohlédl na doktora Mortensena, ale ten jen pohybem očí naznačil, aby jen pozoroval.

„Ano, myslím, že ano,“ odpoví si sám Pater/Jonas. Bázlivým hlasem.

Hned jsem poznal, že teď je zpět Pater, pomyslí si doktor Hansen.

„Chceš cestovat časem?“ ptá se hrubý hlas – sám sebe.

„Co je to za blbost?“ zakroučí hlavou.

„Proč to nezkusit?“ ozve se znovu hrubý hlas.

„Možná, že zájem by tu byl,“ pronese polohlasně a ohlédne se, jako by měl pocit, že ho někdo sleduje. Byli tam však jen tři lidé. On, doktor Hansen a doktor Mortensen.

Chvilku napětí vystřídal opět bázlivý hlas Patera.

„Kde to jsem?“

„Rozmysli se.“

„Kdo jsi?“ rozhlíží se kolem sebe.

„Hlas domu.“

„Jsem v nějakém domě?“

„Ano.“

„Co tu dělám?“

„Cestování časem.“

„Jak jsem se ocitl tady?“

„Jsem hlas.“

„Co je to tady za...“

Pater to nedořekl. Jednou rukou se dotkl zdi, před kterou stál. Pak se usmál. Rozchechtal se. Smích po pěti minutách přestal. Ticho. Pater se otočil na nás.

„Je těžké uvěřit, že jste si znovu udělal čas, doktore!“ vyhrkne sebejistým tónem.

Bylo zřejmé, že to není Pater, ale Jonas. A cestovatel byl pryč.

„Být překvapen nestačí,“ podotkne Mortensen s pohledem na doktora Hansena.

Ten jemným pohybem své hlavy naznačil, že má pravdu.

Ω

To, co jsem viděl, nestačilo, abych si udělal jasný názor na to, kým Pater, Jonas a ten cestovatel, jsou. Myslím, že cestovatel je zřejmě ten Maurus, pomyslel si doktor Hansen.

„Pojďte, doktore,“ pobídne ho Mortensen směrem ke dveřím.

Pater/Jonas stál nehnutě u zdi. Ani se neotočil. Už neřekl ani jediné slůvko. Jeho sebejistota ztichla jako by mu došel čas...

Ω

„Váš první dojem?“ ptá se doktor Mortensen hned na chodbě.

„Být překvapen nestačí. Jak jste sám řekl,“ odpoví Hansen.

„Ano, to nestačí.“

„Tohle je časté?“

„Myslíte jeho stav nebo jeho scénky?“

„Říkáte tomu scénky?“

„A jak byste to nazval, vy?“

„Vzhledem k tomu, že jsme lékaři, tak...“

„...je to jako divadlo, doktore Hansene,“ přeruší ho Mortensen.
„...vím, že to možná bude znít divně, ale mám pocit, že si to Jonas užívá.“

„Jenom Jonas?“

„Pater v této hře nefiguruje.“

„Takže jen Jonas...“ zasekne se, ale vzápětí svou domněnku dokončí. „...a Maurus.“

Mortensen přikývne.

„Porucha osobnosti je jedna věc, ale ta teatrálnost, kterou nám předvedl...“ doktor Hansen se zamyslí. „...nemáte strach, že by ze svého pokoje utekl?!“

„Myslíte, že by utekl?“

„Nikdy jste se nezabýval možností, že by ve své druhé osobnosti opravdu odešel, protože cestovatel by mu to řekl, nařídil...“

„...hm, aha. To mě nenapadlo, ale myslím, že ne.“

„Pocit bezpečí?“

„Dodržování vybudovaných pravidel, hájení svých vlastních přesvědčení...“

„...anankastická porucha osobnosti,“ přidává se Hansen.

„Je to složitější,“ upřesňuje Mortensen a vede svého hosta chodbou ke dveřím s nápisem *Spisestue*.

„Odpočinková místnost?“

„Ano.“

„Myslel jsem, že to bude další vyšetřovna.“

„Ona to svým způsobem je vyšetřovna, ale název *Spisestue* mi připadal mnohem přijatelnější,“ vysvětluje Mortensen.

„Mám pocit, že mi toho chcete ukázat víc.“

„Máte pravdu, to rozhodně chci,“ kývne a rukou svého kolegu pozve otevřenými dveřmi dovnitř.

„Zde je další místnost. Všechno nahráváme a poté vyhodnocujeme.“

„Vy?!“

„Já, i lékařská komise.“

„Ale první hodnocení děláte jen vy?“

„Samozřejmě.“

„Půjdeme vedle?!“

„Necítíte se tu dobře?“

„Mám pocit, že bych tu usnul.“

„Pocit únavy?“

„Ano,“ odpoví Hansen a ruku si dává před obličej...

*

...v ten moment zahřmělo a já stál před plastovou stěnou. Dívalo se na mě několik doktorů. Oni si mysleli, že je nevidím, ale já je viděl. Otáčel jsem se kolem dokola a hledal dveře. Hledal jsem únik. Stále jsem se otáčel, když jsem uslyšel hlas. Povědomý hlas...

*

„Doktore Hansene?“ ozve se hlas.

„Ano?“

„Nad čím jste přemýšlel?“ pokračuje Mortensen ve svých otázkách.

„Přemýšlel?“

„No, váš pohled se zastavil na této zdi,“ ukazuje rukou.

„Jsem stále zde,“ promluví Hansen, i když má pocit, že vstupem do této místnosti se něco stalo. Nedokázal to pojmenovat, natož vysvětlit. Rozhodně o tom nechtěl mluvit.

„Dobře, tak pojďme dovnitř,“ pobídne ho Mortensen.

„Tady jste ho pozoroval?“

„Ano, pozoroval.“

„Pater – Jonas – Maurus.“

„Ano, doktore, Hansene. Tady jsem sledoval Patera, jak se mění v rozdílné osobnosti. Bylo to téměř jako v divadle. Scénky o třech lidech, až na to, že...“

„...že ten člověk byl jen jeden,“ dodává Hansen.

„Přesně tak,“ doktor Mortensen kývne a ukáže na volnou židli. Mezitím připravil projektor.

„Udělal jste si sbírku filmů?“ zazní jemná ironie z Hansenových úst.

„Moderní doba si žádá moderní postupy a sám poznáte, že tyto záznamy jsou naprosto unikátní,“ vysvětluje Mortensen a pouští první film.

Ω

Na obrazovce se objevil samozřejmě Pater. Chodil kolem dokola, pak se podíval na ruku. Chvíli si jí prohlížel a pak ji strčil do kapsy. Vlastně s rukou strčil do kapsy něco fiktivního, co držel v ruce.

„Telefon,“ šeptne Mortensen.

„Cože?“ otočí se Hansen k němu.

„Je to tak,“ přikývne a rukou ukazuje na plátno.

V rohu se objevil čas, 12:34.

*

„Kdo mi to psal?“ pronese Pater.

CHCEŠ CESTOVAT ČASEM? – odpoví si sám jiným tónem.